

Sygn. akt II C 1448/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SRA. Z.

Protokolant: sekr. sąd.M. M.

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz E. C. kwotę 7.660,98 zł (siedem tysięcy sześćset sześćdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 4.641 zł (cztery tysiące sześćset czterdzieści jeden złotych) od dnia 14 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 3.019,98 zł (trzy tysiące dziewięćnaście złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 10 lipca 2021 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz E. C. kwotę 3.317 zł (trzy tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

4. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 21,67 zł (dwadzieścia jeden złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt II C 1448/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 grudnia 2019 roku, E. C., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 4.641 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wywiedziono, iż w dniu 15 sierpnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda. Wskazano, że sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez

pozwanego. Podniesiono, że pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności i wypłacił powodowi w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie za powstałą szkodę w pojeździe w wysokości 3.860,41 zł brutto, która to kwota jest rażąco zaniżona. Natomiast, zgodnie z kosztorysem sporządzonym na rzecz powoda koszt naprawy pojazdu wynosi 11.593,56 zł. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, że kwota dochodzona pozwem stanowi żądanie z tytułu części należnego powodowi dalszego odszkodowania, stanowiącego różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, a wypłaconym przez pozwanego.

(pozew k.4-12v., pełnomocnictwo k.15)

Odpis pozwu doręczono pozwanej w dniu 13 stycznia 2020 roku.

(dowód doręczenia k.155)

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pełnomocnik pozwanej kwestionował zasadność i wysokość żądanego pozwem odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Podkreślił, iż pozwana proponowała poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...), łącznie z odbiorem i zwrotem pojazdu z miejsca jego postoju, z czego poszkodowany nie skorzystał, tym samym przyczyniając się do zwiększenia szkody. Kwestionował też zasadność dochodzenia kosztów prywatnej ekspertyzy.

(zarządzenie k.48, pismo z uzupełnieniem braków formalnych k.55, odpowiedź na pozew k.56-58, pełnomocnictwo k.60, odpis z KRS k.16-17)

W piśmie wniesionym w dniu 3 lutego 2020 roku pełnomocnik powoda zaprzeczył, aby możliwe było przywrócenie samochodu marki S. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku z zachowaniem norm i zaleceń producenta pojazdu za kwotę odszkodowania przyznanego przez pozwaną, aby pozwana była w stanie zapewnić bezgotówkową naprawę tego pojazdu oraz naprawę pojazdu w warsztatach Sieci Partnerskiej (...) za kwotę przyznanego odszkodowania.

(pismo pełnomocnika powoda k.42-46)

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2020 roku, Sąd na podstawie art.205³ § 1 k.p.c., oddalił wniosek pełnomocnika powoda zgłoszony w piśmie z datą 28 maja 2020 roku o zobowiązanie strony powodowej do złożenia pisma przygotowawczego i zwrócił pismo procesowe pełnomocnika powoda z datą 28 maja 2020 roku.

(postanowienie k.70)

W piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2021 roku pełnomocnik powoda wniósł o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów postępowania uproszczonego z uwagi na zamiar rozszerzenia powództwa.

(pismo k.122-122v.)

Postanowieniem z dnia 18 marca 2021 roku, na podstawie art. 505¹ § 3 k.p.c., Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

(postanowienie k.127)

W piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2021 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 3.019,98 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 7.660,98 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Odpis pisma doręczono pełnomocnikowi pozwanej w dniu 9 lipca 2021 roku.

(pismo k.134-134v., dowód doręczenia k.156)

Na rozprawie w dniu 25 lutego 2022 roku pełnomocnik powoda popierał rozszerzone powództwo.

(stanowisko pełnomocnika powoda - protokół rozprawy k.162)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2019 roku, w P., przy ulicy (...), miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność E. C..

Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

Na skutek zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku w samochodzie marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zostały uszkodzone elementy tylnej prawej części nadwozia oraz zawieszenia tylnego prawego w postaci: nakładki zderzaka tylnego, spoileru zderzaka tylnego, ściany tylnej, światła odblaskowego tylnego prawego, pokrywy bagażnika, uszczelki pokrywy bagażnika, podłogi bagażnika, błotnika tylnego prawego, podłużnicy tylnej prawej, tarczy koła tylnej prawej

(dowód: dokumentacja zdjęciowa w aktach szkody na płycie CD - koperta k.36, pisemna opinia biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. z załącznikami k.78-119)

Szacunkowy koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2019 roku, przy użyciu części oryginalnych, uwzględniając warsztatową zasadę przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu i stawkę za roboczogodzinę na poziomie 110 zł netto, wynosi 11.521,39 zł brutto.

Szacunkowy koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2019 roku, przy użyciu części zamiennych bez logo producenta o jakości (...) i zastosowaniu stawki za roboczogodzinę na poziomie 110 zł netto, wynosi 10.711,65 zł brutto.

Jedynie użycie w naprawie części oryginalnych daje gwarancję, że tak naprawiany pojazd ma odtworzone cechy nie tylko geometryczne, ale i wytrzymałościowe, pozwalające bezpiecznie korzystać z naprawionego pojazdu. W przypadku użycia do naprawy zamienników o jakości (...) nie jest możliwe określenie, czy taka naprawa byłaby skuteczna.

Szacunkowa wartość rynkowa pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed zdarzeniem z dnia 15 sierpnia 2019 roku wynosiła 30.400 zł.

Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na skutek zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku, ustalona z uwzględnieniem potencjalnych kosztów naprawy, wynosiła 18.878,61 zł brutto.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. z załącznikami k.78-119, pisemna uzupełniająca opinia biegłego k.138-140)

W dniu 21 sierpnia 2019 roku powód zgłosił szkodę z dnia 15 sierpnia 2019 roku (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...).

(dowód: potwierdzenie zgłoszenia szkody – wydruk k.18-18 v., pismo w aktach szkody na płycie CD – koperta k.63)

Po dokonaniu oględzin pojazdu, w piśmie z dnia 22 sierpnia 2019 roku, (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformowała powoda o przyznaniu w związku ze zdarzeniem z dnia 15 sierpnia 2019 roku odszkodowania za uszkodzony pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 3.860,40 zł brutto.

(dowód: podsumowanie zgłoszenia szkody k.18-19v., ustalenie wysokości szkody k.20-21v., pismo k.22)

Na zlecenie powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2019 roku na kwotę 11.593,56 zł brutto.

(dowód: kosztorys naprawy k.27-30)

W dniu 2 grudnia 2019 roku A. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...), wystawił dla powoda jako nabywcy fakturę VAT na kwotę 369 zł brutto za kosztorys naprawy dotyczący pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do szkody numer (...).

(dowód: faktura k.31)

Pismem z dnia 10 października 2019 roku, przesłanym drogą mailową, pełnomocnik powoda wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty pełnej należnej kwoty odszkodowania w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.23, wydruk wiadomości e-mail k.24, k.25-25v.)

Pismem z dnia 17 października 2019 roku pozwana ostatecznie odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania. Dodatkowo w piśmie wskazano, że istnieje możliwość naprawienia uszkodzonego pojazdu w warsztatach Sieci Naprawczej (...).

(dowód: pismo k.26-26 v.)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów i ich kserokopii (w oparciu o art. 308 k.p.c.) oraz opinii biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, wyceny, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K..

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania z tytułu szkody doznanej w wyniku zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku. Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę jak również zakres uszkodzeń pojazdu powoda nie był między stronami sporny. Zasadniczym sporem objęty był koszt naprawy uszkodzeń w samochodzie marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałych na skutek zdarzenia. Przeprowadzenie tej oceny wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłego.

W zakresie kosztów naprawy pojazdu decydującym był dowód z pisemnych opinii biegłego P. K.. Sąd uznał opinie biegłego za pełnowartościowe źródło informacji specjalistycznych, stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Opinie są jasne, spójne i logiczne. Zawarte w opiniach wnioski zostały należycie umotywowane i poprzedzone prawidłowo zastosowaną oraz przedstawioną metodą badawczą. Biegły dokonał wyliczenia kosztów naprawy pojazdu zarówno przy zastosowaniu części oryginalnych jak i części zamiennych bez logo producenta o jakości (...).

Postanowieniem z dnia 18 marca 2021 roku, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd pominął wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności wskazane w punkcie 16. pisma pełnomocnika powoda z datą 30 stycznia 2020 roku. Albowiem, w świetle pisemnej opinii biegłego P. K., z której wynika, że jedynie użycie w naprawie części oryginalnych daje gwarancję prawidłowej naprawy pojazdu i zapewni jego przywrócenie do stanu sprzed zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku, okoliczności te były nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Natomiast, postanowieniem z dnia 9 września 2021 roku, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd pominął wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność wskazaną w piśmie pełnomocnika pozwanego z dnia 9 lutego 2021 roku, czyli wartości pojazdu w stanie uszkodzonym, gdyż jak wynika z opinii biegłego P. K., koszty naprawy pojazdu po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2019 roku nie przewyższały jego wartości przed zdarzeniem. W konsekwencji, w sprawie nie zachodził przypadek tzw. szkody całkowitej. A zatem, prowadzenie dalszego postępowania dowodowego dotyczącego wartości pojazdu w stanie uszkodzonym było zbędne jako pozostające bez znaczenia dla wyrokowania, a skutkowałoby jedynie przedłużeniem postępowania i zwiększeniem jego kosztów.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie oceny materiału dowodowego, należało odnieść się do mocy dowodowej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu sporządzonej na zlecenie powoda przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. (k.29-30) oraz w toku postępowania likwidacyjnego na zlecenie pozwanej (k.20-21 v.). W świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących zasady postępowania dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości, że wskazane kalkulacje stanowią jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zaś, że jeżeli strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast, gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń, nawet jeśli sporządziła ją osoba wpisana na listę biegłych sądowych. Zaś oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L.). W konsekwencji, wskazane kalkulacje nie mogły stanowić dowodu na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powoda, lecz co najwyżej na okoliczność, iż ich autorzy złożyli oświadczenia w nich zawarte.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2020 roku, na podstawie art.235² § 1 pkt 1 k.p.c., Sąd pominął zgłoszony w odpowiedzi na pozew wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka E. C.. E. C. występuje w niniejszej sprawie w charakterze powoda, czyli strony. W związku z tym, w świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego, nie jest dopuszczalne jego przesłuchanie w charakterze świadka. Ponadto, postanowieniem z dnia 22 czerwca 2020 roku, na podstawie art.235² § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na pozostałe okoliczności wskazane w pkt 11.b) pozwu oraz 10.a), b) odpowiedzi na pozew. Albowiem, pozostawały one bez znaczenia dla rozstrzygnięcia z przyczyn, które zostaną szerzej omówione w toku rozważań prawnych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie, powód E. C. ostatecznie wnosił o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 7.660,98 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa.

Pozwana nie uznała powództwa i wniosła jego oddalenie. Kwestionowała zasadność i wysokość żądanego pozwem odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz zasadność dochodzenia kosztów prywatnej ekspertyzy.

Pierwotnie w pozwie powód wnosił o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 4.641 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. A zatem, zgłoszone przez powoda w pozwie roszczenia jako roszczenia o świadczenie nieprzekraczające dwudziestu tysięcy złotych podlegały, zgodnie z przepisem art.505¹ § 1 k.p.c. w związku z art.505³ § 2 k.p.c., rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Wskazane postępowanie jest o tyle szczególne, że z mocy art.505⁴ § 1 k.p.c. wyłączona jest w nim możliwość zmiany powództwa. Zakaz przedmiotowej zmiany powództwa jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy on zarówno zmiany żądania, jak i zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. W konsekwencji, ewentualna czynność procesowa powoda zmierzająca do przedmiotowej zmiany powództwa jest bezskuteczna nawet wtedy, gdy nowe żądanie nadaje się również do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Ze względu na istotę postępowania uproszczonego nie ma też żadnych podstaw do przekazywania „zmienionego” powództwa do rozpoznania w innej, oddzielnej sprawie (tak między innymi J. Gudowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, red. T. Ereciński, Warszawa 2016 rok).

Natomiast, w § 2 art.505¹ k.p.c., wskazano sprawy spełniające kryterium z § 1 omawianego przepisu, lecz z uwagi na ich charakter wyłączone przez ustawodawcę z rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Ponadto, stosownie do art.505¹ § 3 k.p.c., Sąd może rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym, jeżeli może to przyczynić się do sprawniejszego rozwiązania sporu. Wskazana regulacja, wprowadzona do kodeksu postępowania cywilnego na skutek nowelizacji z dniem 7 listopada 2019 roku, umożliwi Sądowi pominięcie trybu uproszczonego i rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwykłym, jeśli w ocenie Sądu, w świetle okoliczności danej sprawy, przyczyni się to do sprawniejszego rozpoznania sporu. Jak wskazuje się piśmiennictwie, postanowienie o rozpoznaniu sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym może zostać wydane zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu. Natomiast, jako okoliczność przemawiająca za zmianą trybu postępowania na podstawie art.505¹ § 3 k.p.c. wskazuje się sytuację, w której w świetle wyników postępowania dowodowego zachodzą podstawy do rozszerzenia powództwa przez powoda. Albowiem, w takiej sytuacji brak możliwości rozszerzenia powództwa w postępowaniu uproszczonym bez zmiany trybu postępowania, zmusza powoda do występowania przeciwko pozwanemu z kolejnym roszczeniem.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Żądanie odszkodowania zawarte w pozwie miało charakter częściowy. Po sporządzeniu opinii przez biegłego z zakresu techniki samochodowej, której treść wskazywała na zasadność rozszerzenia powództwa, w piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2021 roku pełnomocnik powoda wniósł o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów postępowania uproszczonego, podnosząc, iż jest to uzasadnione zamiarem rozszerzenia powództwa.

Postanowieniem z dnia 18 marca 2021 roku, na podstawie art.505¹ § 3 k.p.c., Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Albowiem, zmiana trybu postępowania na tryb zwykły, umożliwiający powodowi skuteczne rozszerzenie powództwa, zapewni możliwość całkowitego rozstrzygnięcia sporu zaistniałego pomiędzy stronami procesu w związku ze szkodą w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałą na skutek zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku. Jednocześnie, w niniejszej sprawie, zmiana trybu postępowania nie miała negatywnego wpływu na tok postępowania, a w szczególności nie spowodowała jego przedłużenia.

Konkludując, wobec zmiany trybu postępowania, czynność procesowa strony powodowej polegająca na rozszerzeniu powództwa była skuteczna.

Pozwana nie kwestionowała ani podstawy swej odpowiedzialności ani istnienia po jej stronie obowiązku naprawienia wyrządzonej powodowi szkody, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 3.860,41 zł brutto tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe.

W przedmiotowej sprawie, zdarzenie wywołujące szkodę w samochodzie marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiła kolizja z dnia 15 sierpnia 2019 roku. Zatem zgodnie z treścią przepisu art. 436 § 1 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy. Bezspornym jest, że sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do powoda wynika z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W niniejszej sprawie, przedmiot sporu stanowiła wysokość kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią, zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawna okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić. W konsekwencji, spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty odszkodowania od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Albowiem, szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Pokrycie kosztów naprawy pojazdu jest jedynie szkodą następczą, a szkodą bezpośrednią jest uszkodzenie pojazdu i w momencie jej wystąpienia powstaje odpowiedzialność sprawcy i ubezpieczyciela (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012 rok, nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007 rok, nr 10, poz. 144, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1994 roku, III CZP 71/94, OSNC 1994 rok, nr 12, poz. 234, z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002 rok, nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004 rok, nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 roku, III CZP 65/06, OSNC 2007 rok, nr 6, poz. 83, z dnia 26 lutego 2006 roku, III CZP 5/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 6, z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, OSNC 2018 rok, nr 6, poz. 56, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNC 1973 rok, nr 6, poz. 111, z dnia 20 lutego 1981 roku, I CR 17/81, OSNC 1981 rok, nr 10, poz. 199, z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97, z dnia 16 stycznia 2002 roku, IV CKN 635/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSNC 2003 rok, nr 1, poz. 15, z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, z dnia 11 czerwca 2001 roku, V CKN 266/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, z dnia 12 lutego 2004 roku, V CK 187/03, z dnia 21 sierpnia 2012 roku, II CSK 707/12, OSNC 2014 rok, nr 4, poz. 48, i z dnia 8 września 2017 roku, II CSK 857/16, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 51/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 74/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 72/18).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanego powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych P. K. szacunkowy koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2019 roku przy użyciu części oryginalnych, uwzględniając warsztatową zasadę przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu i stawkę za roboczogodzinę na poziomie 110 zł netto, wynosi 11.521,39 zł brutto. Natomiast koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu części zamiennych bez logo producenta o jakości (...) z uwzględnieniem stawki za roboczogodzinę na poziomie 110 zł netto, wynosi 10.711,65 zł brutto. Jednocześnie, biegły podkreślił, że jedynie użycie w naprawie części oryginalnych daje gwarancję, że tak naprawiany pojazd ma odtworzone cechy nie tylko geometryczne, ale i wytrzymałościowe, pozwalające bezpiecznie korzystać z naprawionego pojazdu. Zaś, przy użyciu do naprawy zamienników o jakości (...) nie jest możliwe określenie, czy taka naprawa byłaby skuteczna.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2019 roku opiewa na kwotę 11.521,39 zł brutto.

W doktrynie i orzecznictwie, ugruntowane jest stanowisko, które Sąd Rejonowy podziela, iż to poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu. Podkreśla się, że nie ma on w szczególności obowiązku dokonywania naprawy pojazdu w warsztatach wskazywanych przez ubezpieczyciela,

czy poszukiwania na rynku lokalnym warsztatu oferującego naprawę jego pojazdu najtaniej, a dokonanie wyboru warsztatu naprawczego przez poszkodowanego innego niż proponowany przez ubezpieczyciela, nie stanowi naruszenia obowiązku współdziałania przez poszkodowanego, jako wierzyciela w minimalizacji zakresu szkody (art. 826 k.c.). W judykaturze podkreśla się również, że nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej, o ile koszt ich nabycia mieści się w zakresie cen rynkowych występujących na rynku w danym okresie (tak również Sąd Najwyższy wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64, w uchwale z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003 rok, nr 5, poz. 64).

W orzecznictwie i piśmiennictwie, podkreśla się, że skoro chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu, jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności, nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody poprzez brak naprawy pojazdu w warsztatach Sieci Naprawczej (...) jest całkowicie chybiony. Po pierwsze, jak wskazano powyżej, poszkodowany nie ma w ogóle obowiązku dokonywania naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie ma również obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu naprawczego. Obowiązek minimalizacji szkody nie może bowiem być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamienne i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej z pominięciem przesłanki jakości. Poszkodowany przy wyborze konkretnego warsztatu może kierować się nie tylko przesłankami o charakterze finansowym, ale również innymi takimi, jak fachowość i rzetelność obsługi technicznej, poziom prac naprawczych czy określone profity połączone ze stałą obsługą serwisową (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004 rok, Nr 4, poz. 51). Oczywistym jest przy tym, że poszkodowany nie ma obowiązku kupowania części i materiałów lakierniczych w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela - i to nawet, jeśli oferuje on ich sprzedaż wysyłkową. Poszkodowany ma prawo nabyć takie części i materiały w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich nabycia od podmiotu funkcjonującego np. w innej miejscowości, co każdorazowo wiąże się z kosztami i czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej ich niezgodności i braku przydatności do naprawy.

Pozwana w żaden sposób nie wykazała, że po zdarzeniu z dnia 15 sierpnia 2020 roku powód mógł rzeczywiście naprawić samochód marki S. (...) w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...) na terenie Ł. oraz że jej kontrahenci dysponowali wówczas częściami zamiennymi i materiałami lakierniczymi niezbędnymi do naprawy pojazdu. Do akt sprawy nie złożono żadnego porozumienia łączącego pozwaną z warsztatami zrzeszonymi w owej Sieci Naprawczej ani innych dokumentów określających zasady takiej współpracy. Nie przedstawiono także listy takich warsztatów zajmujących się naprawą samochodów marki S.. W piśmie z dnia 17 października 2019 roku skierowanym do pełnomocnika powoda, informującym o możliwości naprawy pojazdu w warsztacie Sieci Naprawczej (...) pozwana nie wskazała żadnego konkretnego warsztatu czy warsztatów, w których dokonanie takiej naprawy byłoby możliwe ani warunków tej naprawy, w szczególności dotyczących jakości użytych do naprawy części i materiałów lakierniczych czy ewentualnej gwarancji.

Nie negując zatem poglądu prawnego zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17, opubl. L.), zaproponowana przez pozwaną forma restytucji stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, która jest w ocenie Sądu, uproszczoną próbą zmniejszenia zakresu odpowiedzialności finansowej ubezpieczyciela i zniżenia wartości należnego poszkodowanemu odszkodowania, zawiera swoiste ograniczenie prawa wyboru konsumentów, nie dające się wprost pogodzić z kompetencją uprawnionego do wyboru sposobu i formy naprawienia szkody.

Powoduje to również, że uprawniony chcąc dokonać likwidacji szkody obowiązany jest do podejmowania dodatkowych czynności tak, aby zrealizować oczekiwania ubezpieczyciela, co do wartości odszkodowania, co jednak nie gwarantuje

mu w każdym przypadku przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia według symulacyjnych wskazań i wyliczeń ubezpieczyciela. Zaś, w świetle ugruntowanego stanowiska judykatury, wysokość wypłaconego przez ubezpieczyciela odszkodowania winna umożliwiać poszkodowanemu możliwość naprawy pojazdu przy użyciu nowych części i materiałów, w wybranym warsztacie naprawczym, na rynku lokalnym.

Podkreślić przy tym należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. W konsekwencji, brak był podstaw do zobowiązania pozwanej przez Sąd, o co wniosła strona powodowa w piśmie z datą 30 stycznia 2020 roku, wniesionym w dniu 3 lutego 2020 roku, do złożenia umów o współpracy. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionemu uniemożliwieniu wykazania jej praw. A zatem, w niniejszej sprawie to pozwana winna wykazać, że powód miał możliwość dokonania naprawy pojazdu marki S. (...), pozwalającej na jego przywrócenie do stanu sprzed zdarzenia z dnia 15 sierpnia 2019 roku, w warsztatach Sieci Naprawczej (...), za kwotę przyznanego odszkodowania. Pozwana, reprezentowana w toku postępowania przez zawodowego pełnomocnika, nie zaoferowała na tę okoliczność żadnych dowodów.

Z kolei, aby dokonać odliczenia na zasadzie *compesatio lucri cum damno* ewentualnego wzrostu wartości samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie jego naprawy, koniecznym byłoby wykazanie przez pozwaną, zgodnie z ciężarem dowodzenia określonym w art.6 k.c., iż na skutek naprawy pojazdu przy użyciu określonych części, wartość pojazdu powoda wzrosła i o jaką konkretnie oznaczoną wartość, czego bezspornie strona pozwana nie udowodniła. W konsekwencji, brak było podstaw do odliczenia od należnego powodowi odszkodowania jakiegokolwiek kwoty z tytułu wzrostu wartości pojazdu.

Wysokość należnego powodowi odszkodowania winna odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy spornego pojazdu. Uwzględniając wypłacone już przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 3.860,41 zł brutto, na rzecz E. C. zasądzone dalsze odszkodowanie w kwocie 7.660,98 zł.

Powód wnosił także o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed skierowaniem sprawy na drogę sądową. W orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, że koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu, bowiem koszt ten mieści się w ramach odszkodowania należnego tytułem naprawienia szkody - w ramach pokrycia poniesionej straty, o czym mowa w art.361 § 2 k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. sygn. III CZP 24/04, wyroki Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 14 października 2008 r. sygn. I C 283/08, Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 28 lipca 2009 r. sygn. I C 560/08, Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 22 października 2009 r. sygn. I C 1019/09).

Jednakże, w przedmiotowej sprawie, żądanie zasądzenia zwrotu kosztów sporządzenia przez powoda prywatnej ekspertyzy podlegało oddaleniu jako nieudowodnione. Jak wynika z dokumentów złożonych do akt sprawy, wycenę kosztów naprawy pojazdu E. C. marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), sporządził (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W aktach sprawy brak jest rachunku czy faktury za sporządzenie tej kalkulacji. Wraz z pozwem złożono natomiast kopię faktury VAT wystawionej przez A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) na kwotę 369 zł brutto za kosztorys naprawy dotyczący samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nie złożono natomiast kosztorysu sporządzonego przez A. K.. Powód mimo ciążącego na nim ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie wykazał związku między wskazanymi podmiotami ani tego jak kształtował się poniesiony przez niego koszt sporządzenia złożonej do akt sprawy ekspertyzy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W konsekwencji, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli

stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 zd. 1 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30 -dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 1999 roku (III CKN 315/99), świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń mają charakter terminowy, jednakże zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określi kwotowo swego roszczenia. Powód zgłosił pozwaną szkodę w dniu 21 sierpnia 2019 roku, co zostało potwierdzone przez ubezpieczyciela w piśmie. Po dokonaniu oględzin pojazdu, w piśmie z dnia 22 sierpnia 2019 roku pozwana poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 3.860,40 zł brutto. Pismem z dnia 10 października 2019 roku, przesłanym drogą mailową, powód wezwał pozwanego do zapłaty pełnej należnej kwoty odszkodowania w terminie 7 dni na wskazany rachunek bankowy. Pismem z dnia 17 października 2019 roku pozwana ostatecznie odmówiła wypłaty dalszego odszkodowania. W pozwie wniesionym w dniu 5 grudnia 2019 roku powód sprecyzował żądanie z tytułu częściowego odszkodowania na kwotę 4.641 zł. W aktach sprawy oraz aktach szkody brak jest wcześniejszego kwotowego wezwania pozwanej przez powoda do zapłaty, a zatem ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 4.641 zł zasądzone od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej odpisu pozwu, w którym powód sprecyzował kwotowo wysokość swego żądania, czyli od dnia 14 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty. Natomiast, ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 3.019,98 zł o jaką rozszerzono powództwo, zasądzone od dnia 10 lipca 2021 roku, czyli od dnia następnego po doręczeniu stronie pozwanej pisma rozszerzającego powództwo.

W pozostałym zakresie co do odsetek powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód nie ostał się ze swoim żądaniem jedynie w zakresie części odsetek i kosztów prywatnej ekspertyzy, wygrywając proces w 95%. Dlatego strona pozwana winna zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty procesu w łącznej kwocie 3.317 zł, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, opłata od rozszerzonej części powództwa w wysokości 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.800 zł (ustalone na podstawie o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł.

Na nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 21,67 zł, złożyło się wynagrodzenie biegłego nie znajdujące pokrycia w uiszczonych zaliczkach. Z uwagi na wynik postępowania, na podstawie art. 113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 zd. 2 k.p.c. , Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 21,67 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.